

DE DIENSTBARE DIENST STEDELIJKE ONTWIKKELING

Bij het planinitiatief om 57 woningen te bouwen aan de rand van het Stokroosveld in Bohemen lijken de belangen van de projectontwikkelaar en de 57 toekomstige kopers zwaarder te wegen dan de in het bestemmingsplan vastgelegde bescherming van natuur en leefbaarheid in dit deel van de stad. De projectontwikkelaar streeft ernaar om de 'nota van uitgangspunten' in april op de agenda van de gemeenteraad te hebben.

Op de tekening zie je de ruimtelijke hoofdstructuur van West Den Haag. De meeste elementen volgen de strandwallen parallel aan de kust: het strand, de duinen, de Vogelwijk en een langgerekte parkzone. Deze loopt van Meer en Bos tot in de Scheveningse bosjes. Het is de zowel stedelijke als landschappelijke overgangszone tussen duinen en de Haagse zee van laagbouw. Zij is even continu als de oude verbindinglijnen parallel aan de kust: de Loosduinseweg en de Laan van Meerdervoort. Deze Parkzone is een dragend ruimtelijk element waarmee de stedenbouwer en architect Dudok het na-oorlogse Den Haag heeft vormgegeven. Zorgvuldig plaatste hij wat hogere gebouwen die langs wat hij een 'Parcway' noemde vrij in de ruimte staan. Vooral de dwars en schuin geplaatste flatjes, wit aangegeven in de tekening, maken het tot een ensemble. Zo maakte hij een landschappelijke en tegelijk grootstedelijke overgang tussen een dicht bebouwd centrum en de natuur van duinen en strand. Het is een ruimtelijke structuur van eerste orde en daarmee van Algemeen Belang. Er zijn twee belangrijke dwarslijnen die de Parkzone kruisen: onderaan door de Savornin Lohmanlaan en boven door het Verversingskanaal bij de Houtrustbrug. De eerste laat zien hoe het kan. De tweede laat bij het Verhulstplein zien hoe frustrerend het is als de continuïteit van de Parkzone doorbroken wordt. Elke volgende inbreuk op deze continuïteit betekent toenemende fragmentatie en meer kwaliteitsverlies van deze ruimtelijke hoofdstructuur. Zo'n inbreuk dreigt er binnenkort te komen.

Op de tekening en fotomontage zie je hoe een groot bouwvolume dwars door deze zone geplaatst is. Het is het planinitiatief van een ontwikkelaar die op de plek van een bosje langs het Stokroosveld een mogelijkheid ziet om een gebouw in 9 lagen voor 57 appartementen te bouwen. Een schaalfout, want de naastliggende flatjes uit Dudoks plan zijn 7 lagen en bevatten 36 appartementen. Het gekke is nu dat de gemeentelijke Dienst Stedelijke Ontwikkeling dit, zonder eigen studie naar de mogelijkheden voor verdichting in dit deel van de stad, een kansrijk plan noemt. Terwijl in het onlangs door de raad aangenomen visie document 'Ruimte voor de Stad' wordt aangegeven zeer terughoudend te zijn met verdichtingsplannen in dit deel van de stad. Toch blijft de gemeente de ontwikkelaar al bijna twee jaar lang exclusiviteit geven en helpt de dienst hem tegen betaling dit plan te ontwikkelen. Zonder zich blijkbaar bewust te zijn van de afbreuk die dit doet aan de hoofdstructuur. Hooguit kijkt de gemeente naar de schade die dit toebrengt aan dieren en planten en hoe zij die schade elders kan compenseren. Vrijwel klakkeloos schaarft zij zich achter het particuliere belang van een ontwikkelaar en 57 toekomstige bewoners, zonder eerst een afweging te maken ten aanzien van een Algemeen Belang.

Nog gekker is dat zij deze afweging uitbesteedt aan de ontwikkelaar. De conditie in de intentieovereenkomst met de ontwikkelaar is dat deze zelf voor draagvlak in de buurt moet zorgen. Maar dat is toch de verantwoordelijkheid van de gemeente? Haar wethouders en haar raadsleden zijn toch gekozen om besluiten voor te bereiden en te nemen in ons Algemeen Belang? Ontwikkeling en groei kenmerken een levende stad. Verdichting en schaalvergroting moet altijd mogelijk zijn in de stad. Zelfs waar dit niet binnen de structuur past is het soms mogelijk die structuur te transformeren naar een nieuwe kwaliteit. Maar dat vereist zorgvuldig ingrijpen, kennis en respect voor de bestaande structuur die veranderd moet worden. Daar is vakkenis, onderzoek en vooral een democratisch besluit voor nodig. Dit alles ontbreekt

De Haagse Prikkel maart 2017

bij de procedures die nu door de Dienst Stedelijke Ontwikkeling worden gehanteerd. Het Bestemmingsplan en het Beschermd Stadsgezicht ter plaatse, zelfs 400 handtekeningen van een gealarmeerde buurt, het blijkt van 0 en generlei waarde.

Hier zien wij hoe doorgesloten marktwerking in de ruimtelijke ordening een democratische besluitvorming om zeep helpt. Straks, bij de noodzakelijke wijziging van het bestemmingsplan, is de gemeenteraad natuurlijk niet in staat om een panklaar ontwerp af te wegen tegen alternatieve mogelijkheden in de stad. Daar denk je een Dienst Stedelijke Ontwikkeling voor te hebben. De eerste stedenbouwkundige vraag of je wel moet bouwen op een plek, is de vraag naar de betekenis van die plek in de structuur van de stad. Die vraag wordt consequent overgeslagen als de dienst direct gaat faciliteren in hoe het gebouw er uit moet zien. Het is vreemd dat deze dienst geen tekeningen

meer maakt zoals de onze, die de gevolgen inzichtelijk maakt. Door een groot volume te plaatsen tussen het verzorgingshuis aan de Goudsbloemlaan en de flatjes aan de Daal en Bergselaan ontstaat een gesloten wand van een orde die wezensvreemd is aan deze buurtstraat. De smalle randen openbaar groen langs de vele sportvelden zijn kwetsbare schakels die de ruimte in deze parkzone doorgeven. Zij zijn wezenlijk voor mens en dier. Als hier gebouwd kan worden, kan het overal. Dan rommelen wij een proces van ongecontroleerde schaalvergroting in en verliezen wij de kwaliteit die tot nog toe gekoesterd werd. Bewoners uit de buurt verenigd in actiecomité Bloem en Daal Nee, zijn boos over deze gang van zaken. Terecht, want dit is geen democratisch proces meer te noemen. Hun argumenten zijn niet ontleend aan hun eigen achtertuin. Dit gaat over 'everyone's backyard'.

Hun petitie kunt u tekenen op: <https://petities.nl/petitions/bloem-daal-nee>